

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 225/2021
22.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Томић, адвокат из ..., против туженог Града Јагодина, ББ из ..., чији је пуномоћник Жељко Љубанић, адвокат из ... и туженог ЈП „Уређење и јавно осветљење“ Јагодина, ради утврђења својине и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4982/19 од 28.07.2020. године, у седници већа одржаној 22.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље, изјављеној против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4982/20 од 28.07.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље, изјављена против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4982/20 од 28.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4982/19 од 28.07.2020. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П 741/18 од 08.08.2019. године, којом је у ставу првом изреке, одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужиља стицањем својине са 1/1, решењем Основног суда у Јагодини Р1 23/10 од 13.08.2010. године, на стану бр. ..., у објекту – приземној згради на кп.бр. .../... КО ... и исплатом купопродајне цене, стакла и право својине на делу тада постојеће кп.бр. .../... КО ..., сразмерно површини њеног посебног дела у наведеном објекту (143/281), што би тужени били дужни да признају и трпе. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужиља власник идеалног дела кп.бр. .../... КО ..., са уделом 34/221, сразмерно њеном уделу на раније постојећој кп.бр. .../... КО ..., што би тужени били дужни да признају и трпе, да се тужиља упише као власник са наведеним уделом. У ставу трећем изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је ништав и без правног дејства уговор о закупу дела кп.бр. .../... КО ..., закључен између тужених Града Јагодина и ЈП „Дирекција за изградњу града Јагодина“, као закуподавца и туженог ББ, као закупца, а на основу решења Градоначелника града Јагодина од 18.12.2014. године, што би тужени били дужни да признају и трпе. У ставу четвртом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужени Град Јагодина

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Правноснажном пресудом, одбијен је тужбени захтев за утврђење права својине на земљишту у државној својини, по основу власништва тужиле на стану као посебном делу зграде која се налази на том земљишту (раније постојећа кп.бр. .../... а после парцелацији кп.бр. .../... у КО ...), захтев да се утврди да је ништав и без правних последица уговор о закупу којим је тужена јединица локалне самоуправе део наведене парцеле дала у дугорочни закуп друготуженом као власнику суседне парцеле, као и евентуални тужбени захтев за исплату накнаде по правилима о стицању без основа, у висини цене закупа коју је јединица локалне самоуправе наплатила од закупца, а сразмерно својинском уделу тужиле. Ово из разлога што тужилца откупом стана није стекла право својине, већ право коришћења на земљишту, у површини потребној за његову редовну употребу, а по ступању на снагу Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр.72/09 ... 24/11) и након уписа права својине на стану (07.04.2014. године), тужилца није поднела захтев за утврђење земљишта за редовну употребу објекта и формирања грађевинске парцеле, сагласно члану 70. наведеног Закона. Такође, против одлуке управног органа у поступку препарцелације тужилца није користила правна средства (жалбу на решење којим су од кп.бр. .../... формиране две катастарске парцеле) и није водила управни спор, па је одлука о формирању парцела постала правноснажна и коначна, због чега постоји претпоставка да је иста законита. Сходно наведеном, другостепени суд је оценио да је дозвољено располагање земљиштем од стране јединице локалне самоуправе, путем препарцелације и давања у дугорочни закуп имаоцу стварних права на суседном земљишту, без учешћа и сагласности тужиле као власника стана, у објекту који се налази на парцели, с обзиром да парцела подлеже промени границе, а овим располагањем нису повређена стечена права тужиле, већ се њено право коришћења ограничава на површину парцеле, која је довољна за његову редовну употребу. Такође, право коришћења на грађевинском земљишту, претвара се у право својине, без накнаде, на основу члана 102. Закона о планирању и изградњи, под условом да је у поступку пред органом надлежаним за послове државног премера и катастра одређено земљиште за редовну употребу објекта и на уделу који је у сразмери са површином коју власник посебног дела зграде поседује у односу на укупну површину објекта (уколико је објекат састављен од посебних делова који су у власништву различитих лица). По оцени ревизијског суда, побијана пресуда је донета уз адекватну примену материјалног права – прописа који су били на снази у време стицања и преноса стварних права на стану, као и чл. 102. и 104. у вези са чл. 70. ст. 1. и 2. Закона о планирању и изградњи. Сходно наведеном, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па ни прихватање посебне

ревизије не би довело да другачијег и повољнојег исхода спора за тужиљу као ревидента.

На основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско - правним споровима који се односе на потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 29.04.2015. године, ради уврђења својине, са евентуалним тужбеним захтевом којим за исплату накнаде по правилима о стицању без основа. На рочишту одржаном 24.07.2015. године утврђена је вредност предмета спора на износ од 536.560,00 динара и иста је означена и у уводу првостепене пресуде, док је тужилац свој новчани евентуални тужбени захтев опраделио на износ од 2.224, 00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско – правном спору, у коме означена вредност предмета спора и вредност побијаног дела по главном и евентуалном тужбеном захтеву, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија је недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић-Керкез,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић